

บทที่ 2

รายงานการวิจัยที่เกี่ยวข้อง

งานวิจัยภายในประเทศ

คู่ภัสภรณ์ วสันตวิวงศ์ (2515 : 95) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "เปรียบเทียบการคัดและดำเนินงานระหว่างโรงเรียนอนุบาลของเอกชนกับโรงเรียนอนุบาลของรัฐ" โดยการส่งแบบสอบถามให้ครูใหญ่และครูน้อย จำนวน 200 คน ผลการวิจัยพบว่า โรงเรียนอนุบาลของเอกชน เน้นนักเรียนให้เตรียมความพร้อมเกี่ยวกับ ทักษะทาง เลขคณิต และทางภาษามากกว่า ส่วนของรัฐสัดให้เรียนเพื่อ เตรียมความพร้อมทางด้านร่างกาย สติใจ อารมณ์ และสังคม ตลอดจนให้เรียนทักษะเบื้องต้นด้วย

พิชัย สันตภิรมย์ (2516 : 83) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การใช้อุปกรณ์การเล่นของครูอนุบาลโรงเรียนราษฎร์ในกรุงเทพมหานคร" โดยศึกษาจากครูอนุบาล 200 คน ผลการศึกษาปรากฏว่า โรงเรียนอนุบาลส่วนใหญ่เป็นขนาดเล็ก มีเด็กเพียงชั้นละ 1 ห้อง ครูส่วนใหญ่จึงไม่มีอุปกรณ์การเล่นเพียงพอ แต่ก็ได้ตระหนักถึงคุณค่าของอุปกรณ์การเล่น นอกจากนี้ส่วนใหญ่ยังมีแนวคิดที่ไม่เข้าใจถึงวิธีการใช้และผลิตุอุปกรณ์การเล่น ทั้งยังไม่เคยได้รับการอบรมศึกษาเรื่องการเล่นเด็กอนุบาลมาก่อน

ศรัววรรณ มากบุญ (2521 : บทคัดย่อ) ได้วิจัยเรื่อง "การศึกษาเปรียบเทียบลุ่มนิสัยของเด็กวัยก่อนเข้าเรียนตามสภาพครอบครัวที่แตกต่างกันในจังหวัดพิษณุโลก" โดยใช้แบบสอบถามการอบรมเลี้ยงดูเด็กกับแบบสัมภาษณ์ลุ่มนิสัย เด็กวัยก่อนเข้าเรียนพบว่า เด็กที่บิดามารดาให้การเลี้ยงดูต่างกัน และมารดามีสภาพการทำงานต่างกัน จะมีลุ่มนิสัยไม่แตกต่างกัน เด็กที่บิดามารดามีฐานะทางเศรษฐกิจ จำนวนบุตร และระดับการศึกษาต่างกัน มีลุ่มนิสัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และเมื่อเปรียบเทียบลุ่มนิสัยของเด็กวัยก่อนเข้าเรียนที่มีสภาพการเข้าเรียนต่างกัน มีลุ่มนิสัยแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ในด้านการเปรียบเทียบลุ่มนิสัยของเด็กวัยก่อนเข้าเรียน ที่เข้าเรียนกับไม่ได้เข้าเรียน พบว่าลุ่มนิสัยไม่แตกต่างกัน

ปิยวรรณ วิรัชชัย (2521 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยในปีเดียวกัน เรื่อง "การศึกษาความเชื่อเกี่ยวกับการเลี้ยงดูเด็ก และสุขภาพอนามัยของเด็กก่อนวัยเรียน" โดยใช้แบบสอบถามกับมารดา และแบบตรวจสุขภาพเด็กก่อนวัยเรียน จำนวนกลุ่มละ 150 คน พบว่าความเชื่ออย่างไม่มีเหตุผลของมารดาในการเลี้ยงดูเด็กมีความสัมพันธ์กับสุขภาพของเด็กก่อนวัยเรียน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 และกลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่มารดามีความเชื่ออย่างไม่มีเหตุผลในการเลี้ยงดูเด็กน้อย จะมีสุขภาพดีกว่ากลุ่มเด็กก่อนวัยเรียนที่มารดามีความเชื่ออย่างไม่มีเหตุผลในการเลี้ยงดูเด็กมากอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 การเปรียบเทียบความเชื่ออย่างไม่มีเหตุผลในการเลี้ยงดูเด็กของมารดา ที่แตกต่างกันในด้านระดับการศึกษา อาชีพของมารดา อาชีพของบิดา และฐานะทางเศรษฐกิจของครอบครัว พบว่า ความเชื่ออย่างไม่มีเหตุผลในการเลี้ยงดูเด็กของมารดา ลดลงตามสภาพของสังคม อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01

พระระพี ศิริวรรณบุศย์ (2521 : บทคัดย่อ) ทำการวิจัยในปี พ.ศ. 2521 เช่นเดียวกัน เรื่อง "อิทธิพลของสิ่งแวดล้อมต่อการพัฒนาสติปัญญาของเด็กก่อนวัยเข้าโรงเรียน" โดยศึกษาเด็กวัยก่อนเข้าเรียน 3 กลุ่ม คือเด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำอยู่ในสภาพแวดล้อมไม่ดี เด็กที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำแต่อยู่ในสภาพแวดล้อมดี และเด็กที่มาจากครอบครัว เศรษฐกิจปานกลาง โดยตั้งสมมุติฐานไว้ว่า

1. เด็กซึ่งอยู่ในสภาพแวดล้อมดีเป็นเวลา 2 ปีการศึกษา ซึ่งมาจากครอบครัวฐานะทางเศรษฐกิจปานกลาง และฐานะทางเศรษฐกิจต่ำ จะมีการพัฒนาทางสติปัญญา (mental abilities) สูงกว่า เด็กที่อยู่ในสิ่งแวดล้อมดี 2 ปีการศึกษา
2. เด็กที่มาจากครอบครัวฐานะ เศรษฐกิจปานกลาง กับเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะ เศรษฐกิจต่ำอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดี 2 ปีการศึกษา พัฒนาการจะไม่แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญ
3. เด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำที่ได้มาอยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดี 2 ปีการศึกษา พัฒนาการทางสติปัญญา (mental abilities) จะสูงกว่าเด็กที่มาจากครอบครัวที่มีฐานะทางเศรษฐกิจต่ำที่ไม่ได้อยู่ในสิ่งแวดล้อมที่ดี 2 ปีการศึกษา
4. เด็กที่มีอายุระหว่าง 18-30 เดือน กับเด็กที่มีอายุ 31-42 เดือน เมื่อได้รับสิ่งแวดล้อมที่ดี 2 ปีการศึกษา พัฒนาการทางสติปัญญา (mental abilities) จะเพิ่มขึ้นแตกต่างกัน

ผลของการวิจัยคัดค้านลัทธิฐานที่ 1 และลัทธิฐานที่ 3 และ 4 แต่สนับสนุนลัทธิฐานที่ 2 เมื่อวิเคราะห์ตามคะแนนแบบลอบเดนเวอร์ แต่ถ้าวินิจฉัยตามความสามารถที่ทำข้อสอบได้ (จำนวนข้อสอบ) พบว่า แตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญที่ลัทธิฐานที่ 1, 3 และ 4 และพบว่า ผลการวิจัยสนับสนุนลัทธิฐานที่ 2

จินตนา ลุทธิจินดา (2522 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "พัฒนาการทางภาษาด้านชนิด และสัดส่วนของคำของเด็กก่อนวัยเรียน" พบว่า สถานภาพทางเศรษฐกิจของครอบครัวที่แตกต่างกัน อาชีพ และการศึกษาของบิดามารดาที่แตกต่างกัน จะมีอิทธิพลต่อพัฒนาการทางภาษาของเด็ก โดยเด็กชายมีสัดส่วนของคำนาม คำสรรพนามต่ำ แต่สัดส่วนของคำวิเศษณ์ คำกริยา และคำอื่น ๆ สูงกว่าเด็กหญิง และเด็กในเมืองจะมีสัดส่วนของคำถาม คำสรรพนามต่ำ แต่สัดส่วนของคำกริยา คำวิเศษณ์ และคำอื่น ๆ สูงกว่าเด็กในชนบท

วันดี วุฒิโภค (2522 : 76) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "คุณลักษณะที่พึงประสงค์ของครูอนุบาลในทัศนะของครูใหญ่ ครู และผู้ปกครอง ในกรุงเทพมหานคร" โดยส่งแบบสอบถามไปยังตัวอย่างประชากร 650 คน พบว่า ครูอนุบาลควรจะมีลักษณะที่รักและให้ความอบอุ่นแก่เด็ก พุดจาสุภาพไปอยู่บังคับเด็ก ควรชี้แจงเหตุผลให้เด็กเข้าใจ ยิ้มแย้มแจ่มใสกับเด็ก และรู้จักปรับปรุงแก้ไขตนเองให้ทันต่อเหตุการณ์

วาสิ ปรงสิงห์ (2523 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษารูปแบบกิจกรรมการศึกษาที่จัดในชั้นอนุบาล" โดยใช้แบบสอบถาม และแบบสังเกตกิจกรรมการศึกษากับโรงเรียน 3 สังกัด 44 โรงเรียน พบว่า กิจกรรมที่โรงเรียนส่วนใหญ่ทั้ง 3 ประเภท จัดตรงกันมากที่สุดได้แก่ กิจกรรมการวาดรูประบายสี ร้องเพลง ฟังเพลง และทำสิ่งหว่าต่าง ๆ เล่านิทาน อ่านและเขียน ก-ฮ และการฝึกปฏิบัติเกี่ยวกับสุขอนามัยของตนเอง ครูส่วนใหญ่เห็นว่าสภาพของโรงเรียนในด้านนโยบาย บุคลากร ตลอดจนการดูแลเด็ก อยู่ในสภาพพอใช้ได้ แต่ควรมีการปรับปรุงบ้างในด้าน อาคารสถานที่ และบริการต่าง ๆ

เพ็ญสนธิ์ ลุทธิธารจารย์ (2524 : บทคัดย่อ) ได้ศึกษาเรื่อง "ความสามารถในการพูดของเด็กก่อนวัยเรียน" ตัวอย่างประชากรที่ใช้ในการวิจัยในเรื่องนี้ เป็นเด็กระดับชั้นอนุบาลปีที่ 2 ที่อายุระหว่าง 5-6 ปีจากโรงเรียนเอกชน และรัฐบาลในเขตกรุงเทพมหานคร จำนวน 6 โรงเรียน ๆ ละ 10 คน รวม 60 คน พบว่าเด็กชายและเด็กหญิงมีความสามารถในการรู้จำคำศัพท์และการพูดเป็นประโยคใหม่แตกต่างกัน และสัมพันธ์สัมพันธ์ระหว่างการ

รู้สึกคำศัพท์ และการพูดเป็นประโยคของเด็กก่อนวัยเรียน มีค่าเท่ากับ .39

อรช่า วราวิทย์ (2525 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัย" โดยใช้แบบสอบถามผู้ปกครองเกี่ยวกับภูมิหลังของครอบครัว และแบบสอบถามตัดสินใจแก้ปัญหาของเด็กปฐมวัย ที่มีอายุ 4-6 ปี จำนวน 66 คน เป็นชาย 34 คน และหญิง 32 คน พบว่า

1. เด็กปฐมวัยส่วนใหญ่ออกปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม และแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม
2. เด็กที่มีอายุมากตัดสินใจและแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้ และเหมาะสม ส่วนเด็กที่มีอายุน้อย ตัดสินใจแก้ปัญหาโดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม
3. เด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้และการศึกษาต่ำ ตัดสินใจแก้ปัญหาด้วยตนเองที่เป็นไปได้และเหมาะสม ส่วนเด็กที่ผู้ปกครองมีรายได้และการศึกษาสูง ตัดสินใจ แก้ปัญหา โดยให้ผู้อื่นช่วยที่เป็นไปได้และเหมาะสม
4. เด็กปฐมวัยที่มีเพศต่างกัน ตัดสินใจแก้ปัญหาไม่แตกต่างกัน
5. ลักษณะการตัดสินใจแก้ปัญหาแต่ละสถานการณ์ของเด็กปฐมวัย สัมพันธ์กันมากที่สุดกับรายได้ของผู้ปกครอง สัมพันธ์รองลงมากับการศึกษา และอาชีพของผู้ปกครอง ส่วนอายุและเพศ มีความสัมพันธ์กันน้อยที่สุด และขนาดความสัมพันธ์อยู่ในระดับปานกลางถึงค่อนข้างต่ำ

มงคลศรี แก้วปู้วัด (2526 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "พฤติกรรมการสอนของครูอนุบาลเพื่อเตรียมความพร้อมทางภาษาของเด็กนักเรียนในโรงเรียนอนุบาล สังกัดสำนักงานการประถมศึกษากรุงเทพมหานคร" โดยใช้แบบสังเกตพฤติกรรมการสอนของครูอนุบาลกับครูชั้นอนุบาลปีที่ 1 และ 2 ชั้นละ 3 คน ทั้งหมด 4 โรงเรียน รวม 24 คน พบว่า พฤติกรรมที่เกิดขึ้นมากที่สุดในการสอนหนังสือ คือ ครูถามคำถามเกี่ยวกับเนื้อเรื่องที่ฟัง ในการสอนการพูด คือ ให้นักเรียนเล่าเรื่องหรือเหตุการณ์ ในการสอนการอ่าน คือ ฝึกให้ท่องจำคำคล้องจอง บทกลอนง่าย หรือร้องเพลง และในการสอนการเขียน คือ ให้นักเรียนวาดภาพตามใจชอบ

ศักดิ์ดา ภาณี (2526 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การศึกษากิจกรรมพลศึกษาในโรงเรียนอนุบาลในกรุงเทพมหานคร" โดยใช้แบบสอบถามกับผู้บริหารและครูผู้สอนวิชาพลศึกษาในโรงเรียนอนุบาลในกรุงเทพมหานคร 80 คน ผลการวิจัยพบว่า การศึกษากิจกรรมในโรงเรียนอนุบาล เน้นวัตถุประสงค์เพื่อความสนุกสนาน เพิ่มพูนสมรรถภาพทางกาย พัฒนาทางกาย อารมณ์ สังคม และสติปัญญา และเพื่อให้เด็กมีความพร้อมที่จะเข้าเรียนในชั้นประถมศึกษา ปัญหาที่พบในการศึกษากิจกรรมพลศึกษา ได้แก่ ขาดเงินสนับสนุนในการศึกษากิจกรรมพิเศษ ขาดแคลนแหล่งวิชาที่จะค้นคว้า อุปกรณ์การสอนที่ไม่เพียงพอกับจำนวนนักเรียน บุคลากรทางพลศึกษาไม่เพียงพอ และไม่มีวิถีทางพลศึกษา และขาดการนิเทศจากศึกษานิเทศก์

มีนา สุวรรณหโนภาส (2526 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การนำเสนอรูปแบบการศึกษาลูกเสือ หอเรียนแบบครอบครัวในระดับปฐมวัย" พบว่า การศึกษาลูกเสือแบบครอบครัวในระดับปฐมวัย เหมาะสำหรับประเทศไทย และสามารถนำไปใช้ได้จริงในโรงเรียนปฐมวัย ส่วนความเป็นไปได้ของรูปแบบที่เสนอนั้น ส่วนใหญ่เห็นด้วยในด้านประโยชน์ รองลงมาคือ การศึกษาลูกเสือแบบครอบครัว, บุคลากร, เนื้อหาวิชา, สถานที่, อุปกรณ์, งบประมาณ และการประเมินผล และได้เสนอแนะว่า รูปแบบการศึกษาลูกเสือแบบครอบครัวในระดับปฐมวัย ควรได้เสนอหน่วยงานที่เกี่ยวข้องกับการศึกษาลูกเสือสำหรับเด็กปฐมวัย เช่น สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาแห่งชาติ, สำนักงานคณะกรรมการการศึกษาเอกชน, กรมพัฒนาชุมชน, สภาสมาคมอนุบาลศึกษาแห่งประเทศไทย เป็นต้น

ศิลาชัย เทศนา (2526 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความคิดเห็นของผู้ปกครองเกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กก่อนวัยเรียน" โดยใช้แบบสอบถามกับผู้ปกครองเด็กก่อนวัยเรียน ในจังหวัดอุทัยธานี แบ่งเป็นเขตเทศบาลเมือง จำนวน 186 คน และนอกเขตเทศบาลเมือง 125 รวม 311 คน พบว่า

1. ปัญหาเกี่ยวกับการเลี้ยงดูเด็กก่อนวัยเรียน ผู้ปกครองในเขตเทศบาลมีความรู้เบื้องต้นในการอบรมเลี้ยงดูมากกว่า มีเวลาอบรมเด็กน้อย เนื่องจากส่วนใหญ่ออกไปทำงานนอกบ้าน เด็กส่วนใหญ่ไม่ชอบรับประทานอาหาร ตัดรายการโทรทัศน์และนอนดึก ในด้านสถานที่เล่นไม่ค่อยจะปลอดภัย และค่อนข้างคับแคบ

2. แหล่งความรู้ในการอบรมเลี้ยงดูเด็ก ผู้ปกครองในเขตเทศบาลได้รับการอบรมเลี้ยงดูเด็กและพัฒนาการของเด็กมากกว่าผู้ปกครองนอกเขตเทศบาล

3. ความต้องการความรู้เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กของผู้ปกครองในเขตเทศบาล แสดงความต้องการความรู้เกี่ยวกับการอบรมเลี้ยงดูเด็กมากกว่าผู้ปกครองนอกเขตเทศบาล

โกลธ รีนเวทย์ (2527 : บทคัดย่อ) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "สภาพการณ์การ สดกกิจกรรมสร้างเสริมนิสัยในโรงเรียนประถมศึกษา สังกัดกรุงเทพมหานคร" โดยใช้แบบ สอดถามกับผู้บริหารโรงเรียน 105 คน และครูผู้สอน 382 คน รวม 487 คน พบว่า โรงเรียนส่วนใหญ่ใช้โครงการของกรุงเทพมหานครเป็นแนวปฏิบัติ โดยมีการตั้งคณะกรรมการ การครู เป็นผู้รับผิดชอบโครงการ และมอบหมายให้ครู เหวและครูประจำชั้นเป็นผู้ควบคุมดูแลให้ นักเรียนประพฤติปฏิบัติตามระเบียบวินัยของโรงเรียนเป็นประจำทุกวัน โรงเรียนจัดกิจกรรม เพื่อสนับสนุนการฝึกวินัยของนักเรียน โดยการสอดแทรกในบทเรียนที่สัมพันธ์กับอบรมและศดบาย คำขวัญ คดีเตือนใจ ติดตามบริเวณโรงเรียน การลงโทษใช้การตักเตือนมากที่สุด และ นักเรียนส่วนใหญ่แต่งตัวสะอาดเรียบร้อยดี

การวิจัยในต่างประเทศ

มัตตราย (Maudry Nekula 1939 : 193) ได้ศึกษาพฤติกรรมทางด้านสังคม ของเด็ก พบว่า เด็กระดับปฐมวัยมักเล่นกันเป็นกลุ่มไม่เกิน 3 คน และเด็กจะเริ่มแสดง พฤติกรรมขมเขยเพื่อน แบ่งปันสิ่งของ แสดงความสนใจเด็กอื่น ลักษณะการเล่นมีการเห็นอก เห็นใจกัน มีการแข่งขัน มีการต่อสู้ทะเลาะเบาะแว้งกัน

วิทฮอลล์ และเลวิส (Withal and Lewis, 1956 : 693) ได้ทำการวิจัย พบว่าครูที่ออกคำสั่ง กำหนด หรือให้นักเรียนทำโดยตรง นักเรียนจะมีพฤติกรรมก้าวร้าว (Aggressive) แต่ถ้าครูใช้วิธีเปิดโอกาสให้นักเรียนสามารถเลือกทำสิ่งต่าง ๆ ตามความ ส่นใจได้แล้ว ครูจะได้รับความร่วมมือ และความรู้สึกที่มีเมตตริจตจากนักเรียน นอกจากนี้ใน ปีเดียวกัน คอนเนอร์ และไทซาร์ด (Cornor and Tizard 1956 : 165) ได้ศึกษาถึง ความเป็นอิสระและความช่วยเหลือของเด็กวัย 3-5 ปี พบว่าเด็กจะมีความเป็นอิสระจากผู้ใหญ่ เพิ่มขึ้นตามอายุ

วอร์เตอร์ และคณะ (Walter Poarao and Dahms, 1957 : 15-26) ได้ ศึกษาเด็กอายุ 3, 4 และ 5 ปี พบว่า เด็กเล่นในรูปของความรักใคร่มากกว่าความก้าวร้าว

เวอร์คแมน (Workman 1965 : 2581-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "การเปรียบเทียบผลการสอนทักษะทางกลไกระหว่างครูพลศึกษากับครูประจำชั้น" โดยการเลือกนักเรียนจากโรงเรียน 16 แห่ง แบ่งเป็น 2 กลุ่ม ๆ ละ 200 คน มาทำการทดสอบผลการวิจัยพบว่า นักเรียนที่เรียนวิชาพลศึกษา กับกลุ่มที่สอนโดยครูพลศึกษา มีความสามารถด้านทักษะทางกายดีกว่า กลุ่มที่เรียนกับครูประจำชั้น ผู้วิจัยได้สรุปว่า ครูที่มีวุฒิทางพลศึกษาลำบากสอนทักษะทางกลไกให้แก่นักเรียนได้ดีกว่าครูประจำชั้น

ในปีเดียวกัน เจมส์ และเวบบ์ (James and Webb, 1965 : 75-81) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ความสนใจของนักเรียนที่มีต่อบทเรียนพลศึกษา" จากการวิจัยพบว่า ความสนใจที่จะเรียนพลศึกษาของนักเรียนมีมาน้อยเพียงใดขึ้นอยู่กับ แผนการสอนของครูและความสามารถในการจัดบทเรียนให้เหมาะสม

แอนเดอร์สัน (Anderson 1970 : 305-321) ได้ศึกษาพฤติกรรมปฏิสัมพันธ์ระหว่างครูและนักเรียน พบว่า พฤติกรรมของครูมีอิทธิพลต่อการแสดงพฤติกรรมของนักเรียน กล่าวคือ ครูมีพฤติกรรมผลสัมฤทธิ์ (Integretive) ซึ่งครูใช้คำพูดที่ไม่เป็นการขู่บังคับหรือสั่งครูจะให้โอกาสนักเรียนเลือกทำในสิ่งที่ตนสนใจ สร้างบรรยากาศประชาธิปไตยในห้องเรียน นักเรียนจะมีความคิดริเริ่ม และจะแสดงพฤติกรรมที่จะแก้ปัญหามากขึ้น ส่วนครูที่มีพฤติกรรมควบคุม (Dominative) นักเรียนจะคลายความสนใจในการเรียน แม้จะแสดงอาการยินยอมรับฟัง

วิลลาร์ด (Willard 1975 : 765-A) ได้ทำการวิจัยเรื่อง "ลักษณะโปรแกรมพลศึกษาในโรงเรียนประถมศึกษา" ที่รัฐเทนเนสซี โดยส่งแบบสอบถามถึงครูพลศึกษา และผู้บริหารรวม 113 คน ผลการวิจัยพบว่า ครูผู้สอนวิชาพลศึกษาและผู้บริหารส่วนใหญ่มีทัศนคติแตกต่างกันในเรื่องการจัดชั้นเรียน และโปรแกรมการสอน อุปกรณ์การสอน และผู้บริหารยังไม่เข้าใจในโปรแกรมพลศึกษาอย่างดีพอ